

noster Petrus Cluniacensis abbas, sua nobis insinuatione ostendit quod quia ecclesia S. Mariæ de Rochella, quæ juris sui monasterii esse dignoscitur, hominum multitudinem, quæ inibi ad habitandum noviter venit, capere minime potest, aliam ecclesiam infra ejus parochiam ædificare desideret, et in hoc, favoris nostri assensum humiliter imploravit. Quia ergo, sicut injusta poscentibus nullus est tribuendus effectus, sic justa petentium votis benigna debemus assensione concurrere; fraternitatis tuæ charitati per præsentia scripta mandandò præcipimus, quatenus infra terminos parochiæ prædictæ ecclesiæ, memorato filio nostro abbati, novam ecclesiam ædificare præcipimus, nullo modo perturbes.

Data Signiæ, x Kal. Martii.

Hoc autem factum est anno ab Incarnat. Domini 1153.

CDXCVIII.

Privilegium pro monasterio Silviniacensi.

(Anno 1152, FEBR. 20.)

[*Bullar. Clun.*, p. 62.]

EUGENIUS episcopus, servus servorum Dei, dilectis filiis PETRO priori Silviniacensi monasterii, ejusque fratribus, tam præsentibus quam futuris, regularem vitam professis, in perpetuum.

Justis religiosorum desideriis consentire, ac rationabilibus eorum postulationibus clementer annuere apostolicæ sedis cui, largiente Domino, præsidemus, auctoritas et fraternæ charitatis unitas nos hortatur. Inde est utique, dilecti in Domino filii, quod justis petitionibus vestris benignum impertientes assensum, ad exemplar prædecessoris nostri felici memorie Urbani papæ secundi monasterium vestrum, in quo divino mancipati estis obsequio, sub beati Petri et nostra protectione suscipimus, et præsentis scripti privilegio communimus; statuentes ut quascunque possessiones, quæcunque bona idem monasterium in præsentiarum juste et canonice possidet, ac in futurum concessione pontificum, largitione regum vel principum, oblatione fidelium et aliis justis modis, Deo propitio, poterit adipisci, firma vobis vestrisque successoribus, et illibata permaneant. In quibus hæc propriis duximus exprimenda vocabulis: In episcopatu Bituricensi monasterium Sancti Mauricii, capellam de Burbonio, ecclesiam de Noyento, de Castellone, de Colondano, de Mariniaco, de Cressangis, de Curtillis, de Bocherono, de Betiaco, de Argiranda de Francisciis; ecclesiam de Lemelia, de Madero, de Vannat, de Burginolio, de Avalone, de Cappis, de Silviniaco comitali, de Sardiriaco, de Bussecrias, de Ferrerias, capellam de Nicio, ecclesias Sancti Placidi; Sancti Hilarii, Sancti Marcelli, ecclesiam de Chirac, monasterium Columbariense, ecclesiam de Monive, capellam de Cella, ecclesiam de Dorequo, de Comentrico, de Verdoro, de Feblinas, de Noro. In episcopatu Arvernensi ecclesiam de Brenaco, Sancti Maziriani, Sancti Martini, capellas duas de Schola, de Sintraco, de Genziaco, de Plaidacco, de Ledaco, de Stoliaco;

A monasterium de Firmitate, ecclesiam de Altaripa, capellas de Vernolio, de Longa prata, de Trebenno, ecclesiam de Monasterio, de Quintiniaco, de Melaro, de Rungeriis, de Graniculis; capellam desuper castellum de Montè acuto, ecclesiam Sancti Juliani de Vallibus, de Olouzaco de Silviniaco de Teudonis, de Conis, de Marciaco, ecclesias duas de Bocciaco, de Suspiriis, de Briceolis, de Chimifiaco capellam de Fagia. In castello de Nobrio, duas ecclesias, novam ecclesiam. In Eduensi episcopatu, capellam de Molinis, ecclesiam de Aversino. In episcopatu Nivernensi, monasterium Campi Volti cum appendiciis suis; capellam de Firmitate, ecclesiam de Cantaneto, monasterium de Monte Podio, de Martio, de Genestinis, de Validomano, de Novavilla, de Adiaco, capellam Sancti Genesis. In episcopatu Lemoviensi, ecclesiam de Manciacco cum omnibus eorum pertinentiis. Præterea ejus quoque prædecessoris nostri vestigiis inhærentes, statuimus ne pro communi interdicto parochiæ præfatum cœnobium a divinis cesset officiiis, sed clausis januis, et exclusis excommunicatis et interdictis, suppressa voce divina vobis liceat celebrare officia, nec ulli omnino hominum facultas sit infra ipsius monasterii seu adjacentis villæ ambitum assultum facere, aut quemlibet hominem deprædari vel capere. Sepulturam etiam ipsius loci omnino liberam esse decernimus, ut eorum qui se illic sepeliri deliberaverint, devotioni et extremæ voluntati, nisi forte excommunicati vel interdicti sint, nullus obsistat, salva tamen justitia matricis ecclesiæ.

Decernimus ergo ut nulli omnino hominum liceat præfatum monasterium temere perturbare, aut ejus possessiones auferre, vel ablatas retinere, minuere, aut aliquibus vexationibus fatigare: sed omnia integra conserventur eorum, pro quorum gubernatione ac sustentatione concessa sunt, usibus omnimodis profutura, salva sedis apostolicæ auctoritate, et Cluniacensium abbatum in omnibus obedientia atque diœcesanorum ipsorum in supradictis capelli canonica justitia. Si qua igitur in futurum ecclesiastica sæcularisve persona, hanc nostræ constitutionis paginam sciens, contra eam temere venire tentaverit, secundo tertiove commonita, si non satisfactione congrua emendaverit, potestatis honorisque sui dignitate careat, reamque se divino judicio existere de perpetrata iniquitate cognoscat, et a sacratissimo corpore ac sanguine Dei et Domini Redemptoris nostri Jesu Christi aliena fiat, atque in extremo examine districtæ ultioni subjaceat. Cunctis autem eidem loco justa servantibus, sit pax Domini nostri Jesu Christi, quatenus et hic fructum bonæ actionis percipiant, et apud districtum judicem præmia æternæ pacis inveniant. Amen.

Ego Eugenius Catholicæ Ecclesiæ episcopus.

Ego G. presbyter card. tit. Calixti.

Ego Imarus Tusculanus episcopus.

Ego Julius presbyter cardinalis Sancti Marcelli.

Ego Umbaldus presb. card. tit. Sanctæ Crucis in Jerusalem.

Ego Bernardus presbyt. card. tit. S. Clementis.

Ego Rolandus presbyt. card. tit. Sancti Marci.

Ego Gerdredus presb. card. tit. S. Stephani in Cælio monte.

Ego Otto diacon. card. S. Georgii ad Velum Aureum.

Ego Nicolaus Albanensis episcopus.

Ego Hugo Ostiensis episcopus.

Ego Gregorius diac. card. Sancti Angeli.

Ego Guido diaconus card. Sanctæ Mariæ in Porticu.

Ego Joannes diac. card. Sanctorum Sergii et Bacchi.

Ego Centius diac. card. Sanctæ Mariæ in Agro.

Datum Signiæ per manum Bosonis sanctæ Romanæ Ecclesiæ scriptoris, undecimo Kalendas Maii, indicatione decima quinta, Incarnationis Dominicæ anno 1151 pontificatus vero nostri domni Eugenii III papæ anno septimo.

CDXCIX.

Ad Petrum Cluniacensem abbatem et monachos Cluniacenses. — Ingratitudinis eos arguit et negligentiam, quod Gigniacenses monachos fratribus de Miratorio atrociter infestos non compescuerint.

(Anno 1152, Mart. 14.)

[D. BOUQUET, *Recueil*, XV, 471.]

EUGENIUS episcopus, servus servorum Dei, dilectis filiis PETRO abbati et universo conventui Cluniacensi, salutem et apostolicam benedictionem.

Inebriati, sicut ait Jeremias, absinthio et amaritudine ac felle circumdati, talia cogimur vobis scripta transmittere, qualia ministrat affectus, et doloris magnitudo suadet. Tristis siquidem et luctuosa materia in tristem sonum nos compellit erumpere, et dolores qui se in corde nostro non capiunt, licet sero, in manifestum cogit exire. Cluniacensis Ecclesia, tam in capite quam in membris, quantum a suæ foundationis tempore usque nunc a sede apostolica sit dilecta, quantum in necessitatibus suis adjuta, et semper ad majora profecta licet in oblivionem vos duxeritis, a notitia tamen nostra non excidit, et tota fere occidentalis Ecclesia recognoscit; et quod sine gravi mœrore non dicimus, ita preces, exhortationes et præcepta nostra videmus a plerisque vestrum in contemptum deducta, ut possimus dicere cum propheta: *Filios enutrivimus et exultavimus; ipsi autem spreverunt nos* (Isa. 1, 2).

Quanta tyrannide fratres vestri de Gigniaco in viscera (116) nostra, fratres de Miratorio, per multa jam sint annorum curricula (117) debacchati, notitiæ vestræ, et nisi dissimulatis, evidenter innotuit. Ad eorum vero cohibendam insaniam qualiter sollicitudo nostra intenderit, his qui recte sapiunt in aggravatione mali apertissime demonstratur. Postquam enim depredantes pupillos, pauperes spoliaverunt, non tamen

(116) Stylum S. Bernardi redolet hæc epistola.

(117) Dissidii causa erat relaxatio decimarum quam Cisterciensibus indulserat Innocentius II papa, ut gratiam S. Bernardo referret ob assertum sibi pon-

A est satiatus venter eorum; sed de ipsis grangiis direpta substantia et famulis Christi feritate barbarica trucidatis, ut nihil reliqui fieret eis, nunc eandem ipsam domunculam in qua membra Christi ad servitium sui capitis victitabant, in desertum solitudinis converterunt, combusserunt enim mœnia, diripuerunt spolia, ipsosque habitatores in gladiis et fustibus a suis finibus expulerunt. Proh dolor! pauperrimo famulo in hoc mundo juxta sui regis conceditur habitare palatium, et jumentum sub uno tecto cum domino suo requiescit: visceribus vero nostris non licuit juxta fratres vestros suum imponere domicilium, et nedum in eadem villa, sed neque etiam in eadem diœcesi divinis obsequiis imminere. Porro si a priscis temporibus ad eorum cohibitionem vestra diligentia intendisset, et patientia nostra tandiu non fuisset abusa, nec tantum emendatio licuisset differri, nec membra nostra potuissent usque adeo lacerari. Quia vero et vestrorum excessus, et nostrorum miserias, dissimulanti vel potius subsannanti oculo respexistis, opus factum est in diebus nostris quod nemo credet cum narrabitur, et cujus simile nondum contigit in Israel. Quoniam igitur nec mater obliviscitur filiorum, nec nos possumus nostrorum viscerum non sentire dolorem, quia tantis malis contempsistis obviare, nunc saltem de ipsorum emendatione sollicitos vos monemus existere. Quia enim nos tanto piaculo non possumus condignam poenam imponere, oportet saltem quæ dilapsa sunt in statum debitum restaurare. Quocirca vobis auctoritate præsentium mandamus, quatenus de nostra et sedis apostolicæ subventionem in vestris causis confiditis, ita jam dictis filiis nostris de Miratorio ablata omnia restitui, damna irrogata pleniter resarciri, et de tantis malis faciatis taliter satisfieri, ut non tantum verbo, sed opere et veritate probemini de contemptu sedis apostolicæ nostraque vos afflictione tristari, alioquin in vos noveritis gravissime vindicandum, ut saltem inviti cogamini obedientiam promptam nostris exhibere mandatis, ac de illorum refrenatione qui inter vos inquiete ambulant, sollicitius cogitare.

Datum Signiæ, pridie Idus Martii.

D.

D Ad Hugonem [Humbertum] Lugdunensem archiepiscopum. — *Ut sub excommunicationis interminatione restitui curet fratribus de Miratorio res a Gigniacensibus ablatas.*

(Anno 1152, Mart.)

[Dom BOUQUET, *Recueil*, XV, 472.]

EUGENIUS episcopus, servus servorum Dei, venerabili fratri HUGONI [corr. HUMBERTO] Lugdunensi archiepiscopo, salutem et apostolicam benedictionem.

Nequitia illorum qui apud Gigniacum vitam mo-

lificatum. Quæ res episcopos, clericos, abbates, monachos, ipsos etiam ad quos pervenire potuit laicos, adversus eos concitavit. Vide Petri Venerabilis epistolæ 33, 34, 35, libri primi, anno 1132 scriptas.